

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. VI. Sacerdos factus, piè Diuinum Officium orat, & quotidie Sacrum
Missæ celebrat

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

suma. Hæc & alia valde excelsa sentiebat ipse, ac loquebatur de hac virtute, vt apparebit, quando de magna conformitate agetur, quam ipse cum voluntate diuina in rebus omnibus habebat.

CAPVT VI.

SACERDOS FACTVS, PIE diuinum Officium orat, & quotidie Sacrum Missæ celebrat.

Vm Pater Balthassar, adeo acceleraret in feruore virtutum, magnasque ostenderet dotes ad iuuandos proximos: statim atque studijs suis finem imposuit, tertio scilicet anno à suo in Societate ingressu, curarunt superiores, vt fieret Sacerdos: quo nouo titulo cœpit ipse magis adhuc in deuotione crescere, & in familiari cū ipso Deo cōgressu: ad cuius mensam quot die admittebatur. Cumque sacri Ordines obligationem adferant diuinum Officium legendi: dedit ipse diligentem operam, vt ei obligationi magna cum perfectione satisfaceret, nec à magnis occupationibus impediretur, quæ interdum simul, & quasi agmine facto illi occurrebāt, quibus ipse hanc magno studio præponebat. Et quauis Societas non profiteatur vsu cātus, & chori: ipse tamen septē suas horas Canonicas diu cū magna quiete, suis temporibus, & in separato, ac recollecto loco orabat, vt cordis effundēdi occasiones effugeret: nūquā est visus in aliquo trāsitu orare, nec deambulās: sed per multos annos orauit in medio sui cubiculi flexis genibus: quod si aliquo morbo à flectēdo impediretur, sedebat quidē; sed aperto capite, nec alicui parti innixus

» orabat: exterior enim reuerentia multum iuuat
 » deuotionem internam. Ad quam vt se prouoca-
 » ret, sibi ipsi dicebat: cogitabo sæpius quomodo
 » Angeli in Dei conspectu versentur, cum consci-
 » entia scilicet valde pura, & intima reuerentia: &
 » me aspiciens pudore suffundar, quod cum illa pu-
 » ritas mihi desit, deficiam quoque in exhibenda
 » reuerentia. Memor quoque ero eius, quod dixit

a *Iob. 41-3* Deus apud Iob: a *Non parcam ei, & verbis poten-
 tibus, & ad deprecandum compositis:* nam quod be-
 nè ores, (vt exponit Sanctus Gregorius) non in
 eo consistit, vt composita verba proferas: sed vt
 in amarus gemitus orando prorumpas. Ordina-
 riè orabat solus absque socio adiuuante, vt diu-
 tius oraret, possetque in sensis, quæ Deus commu-
 nicaret, hære, ac frui: quorum etiã testes non
 habere cupiebat. Ex frequenti etiã vsu Psalmo-
 rum in suis exhortationibus; & Spiritu, quem ex
 eis hauriebat, aduertebatur horum internorum
 eius sensuum magnitudo. perpendebat enim val-
 de quodlibet eorum verbulum. Imò etiã, cum
 se cruce sancta signaret, valde erat exactus, singu-
 lari qua dam deuotione sanctam hanc crucis ce-
 remoniam formans: dedit enim illi Deus, vt sen-
 tiret, cum se cruce signaret, ac diceret: In nomine
 Patris, & Filij, & Spiritus sancti, tres diuinas per-
 sonas benedictionem suam illi impartiri, cum ip-
 se earum nomine id faceret.

§. I.

MVLTO tamen magis eius deuotio appa-
 rebat in sacro Missæ, ad quod magna se
 diligentia præparabat: studendo, maxi-
 mam conscientia suæ puritatem habere: sæpius

SAIB

eam in die examinans, suosque defectus frequenter confitens; & aliquid temporis recollectioni tribuens, antequam ad celebrandum accederet. Et quidem, etiamsi multæ euenirent occupationes, & impedimenta, quotidie celebrabat, etiam cum iter faceret: quamuis aliquas alias commoditates hanc ob causam esset relicturus: & incommoda ac pericula etiam magna subiturus: quemadmodum illi accidit in itinere Romano eundo & redeundo per Galliam, dum per multa loca hæretica transfret: nihilominus enim nunquam sacrum facere prætermittebat. Faciebat autem Sacrum diu; & cum tanta quiete ac deuotione, ut etiam eam in Auditoribus excitaret. Et quidam de nostra Societate fassus est, se, cum sæcularis esset, ad eam ingrediendam fuisse permotum cum videret deuotionem, modestiam, grauitatem, & tantam totius hominis compositionem, in ipso Sacro, ac Officio diuino quod peregit in hebdomada sancta. Et quædam alia persona, quæ etiam lucidiores habebat oculos, (fuit autem B. Mater Theressa Dei Iesu) audiens quadam die eius Sacrum, vidit eum toto tempore, quo Sacrum durauit, habuisse in capite diadema quoddam magni splendoris, indubitatum indicium magnæ charitatis ac deuotionis internæ, qua Sacrum faciebat. Aliquando ad illud faciendū recipiebat se ad separatam aliquod sacellum, solum cum ministro: & tunc solito diutius hærebat, iuxta gratiam, & uisitationem diuinam, quam à Deo accipiebat, & quidem frequenter: quamobrem in suis necessitatibus, tentationibus, angustijs, & arduis negotijs refugium habebat ad sacrum Missæ. vbi magnam

Deus veritatum lucem, magnaque Spiritus sensa
 magne consolationis, instructionis, ac respiratio-
 nis ei comunicabat circa ea, quae acturus aut pas-
 surus erat; quorum inferius fiet mentio. Huius quo-
 que erat magnam indicium, & commune in ore
 multorum huius Provinciae, quod scilicet aliquan-
 do inter celebrandum ei loquerentur Angeli custo-
 des eorum, quorum ipse Confessiones audiebat, &
 cum quibus versabatur: ei reuelantes, qua re indi-
 geret anima illa, quae ipsi esset commendata. Et cum
 quidam Pater Societatis, valde ipsi familiaris, co-
 munem hanc vocem ei significaret, & confidenter,
 an ita esset, interrogaret: vir Sanctus valde eru-
 buit; nec tamen verbum ullum respondit: quod non
 est leue veritatis indicium. nam alioquin, ut erat
 ille humillimus, statim rem eleuasset, ac respon-
 didisset, decipi, qui talia cogitarent: quare verecun-
 do illo silentio, annuere visus est. Quam ob rem
 sancta illa mater Theresia de Iesu in libro suo di-
 xi: (quod paulo post videbimus) sanctissimum
 Sacramentum huic seruo Dei (qui eius erat Con-
 fessarius) magnum lumen dare, ad res eius, quae ex-
 traordinariae, valdeque excelsae erant, intelligen-
 das, ac penetrandas: hoc insinuans, quod ipsemet
 Deus per se, aut per Angelum suum sanctum eas illi
 in sacro Missae manifestaret. Nec mirum quod SS.
 Angeli, qui iuxta communem sacrorum Doctorum
 sensum altissimo huic Missae Sacrificio assistunt,
 obseruantes insignem deuotionem, qua magnus hic
 Sacerdos illud offerebat, ibi cum eo colloqueretur:
 eumque docerent, quod ipse ad gloriam Dei nosse cupie-
 bat; & extimularerit ad suum ministerium cum ea
 dignitate & sanctitate, quam eius celsitudo exigit,
 pra-

*Marinus
 Alarconius
 qui Burgis
 obiit.*

Cap. 8.

præstandum. Et hic fortè specialis illa eius deuotio non solū ad custodes Angelos; sed nominatim (vt ipse scriptū reliquit) ad eum, qui Sacrificium Altaris Deo offert: de quo in ipso Canone Missæ dicitur: *Iube hæc perferri per manus S. Angeli tui*, S. Thom. 3. p. 4. 83. a. 4. ad. 9.
 Siue is Angelus Sanctus, aliquis sit eorū, qui ad assistendum ibi sunt constituti, tam ob reuerentiam tantæ maiestati, ibi exiſtenti debitam, quàm ad ipsum Sacerdotem iuuandum: vt illud cum debita reuerentia ac deuotione offerat, cuius manus etiam est (vt in Apocalypſi habetur) *a offerre Deo oblationes & orationes Iuſterū*; siue sit Angelus ipsius Sacerdotis celebrantis custos, cui efficacius tunc assistit, ad prædicta hæc Officia erga eum præstanda. Sacro ipſo finito, manebat per mediā minimū horam in magna sui recollectione, ac deuotione, gratias Deo agēs p accepto tanto beneficio; & ibi interna senſa & Illustrationes spirituales erant frequētiore, vt colligitur ex ijs quæ in suo libello scripsit: sæpè dicens: sibi eas comunicatas post Sacrum finitum, quorum hic aliquas, quæ ad hoc propositum magis spectant, ponemus.

VNA fuit ipſo die Epiphaniæ: finito, inquit, Sacro, recordabar felicitatis istorū Regū; & optans mihi eandē, audiui respōsum internū dicētis: illi eum adorarūt; sed tu in te receptum tecū portas, quasi ei dictum esset: maior est tua felicitas, & Iuſtorū, ac Sacerdotū huius temporis: qui nō solum Christū adorant, sed etiam verè & realiter eundē accipiūt in sanctissimo sacramēto, quod secū portāt. Sed quoniā non oēs ita hoc præstant, vt deberent, alium internum sensum dedit ei Dominus in illis verbis Euangelij illius diei: *b Ecce Magi*. Mirū est b Matt. 2. 9.

„ quod Reges diuites, ac sapientes quærant Deum,
 „ mirum, stupendum! sed cur aded stupendum? quia
 „ necesse est cadere idola, si velint, ita arcã recipe-
 „ re, vt cõmodum inde sentiant. In nobilibus debet
 „ ruere honor; in diuitibus deliciæ; in sapientibus
 „ tumes superbia: quæ illi plurimũ amant; & ne de-
 „ serant, statuunt potiùs Dei arcã à se reijcere, ac
 ¶ 1. Reg. 57. dimittere, dicentes id quod Philistæi olim: c Non
 maneat arca Dei Israel apud nos, quoniam dura est
 manus eius super nos. in quib⁹ verbis effecit Domi-
 nus, vt ille causas intelligeret, cur multi, præcipuè
 nobiles, diuites, ac deliciofi recusent accipere ar-
 cam viuam noui testamenti in sanctissimo Sacra-
 mento latentẽ; aut eam recipiant cùm exiguo fru-
 ctu: quia scilicet volunt in altari cordis sui idolũ
 Dagon, rem scilicet illã creatã, quam inordinatè
 diligũt retinere, quæ nisi in terram cadat, & mor-
 tificationis gladio, ita eius caput, ac manus am-
 putent; vt ampliùs non audeat cogitare, loqui, aut
 facere quod solebat: non efficiet in tali corde di-
 uina hæc arca, stupenda misericordiæ suæ opera;
 sed Iustitię, puniendo illos magna ariditate, tene-
 bris, cordis duritia, alijsq̃ue internis desertioni-
 bus: donec verè se emẽdent, aut indurati, arcã à se
 reijciant, iudicãtes esse graue, & planè insulsum,
 frequenter cõmunicare. Ex quo prouenit, vt quẽ-
 admodũ vnus idemq̃ Sol, atq; ignis lutũ indurat,
 cerã verò liquefacit: ita, qui hunc Dominũ susci-
 piunt, si sunt tanquam lutũ, verè indurentur; si autẽ
 tanquã cera, liquefiant eius amore. Alia vice hunc
 „ ei sensum internũ Dominus dedit: si animę nostrę
 „ vita sufficiens sibi est, & corpori, cui vnitur, eiuf-
 „ que partib⁹ omnib⁹ etiã minimi digiti vngulæ, & mini-

minimo pilo: quanto magis vita Christi, quæ est
 vita Dei, sufficiet sibi, & animæ, ad quam in hoc
 Sacramento venit. Hoc enim est, quod ipse Do-
 minus dixit: *d Sicut misit me viuens Pater, & ego*
uiuo propter Patrem, & qui manducat me, ipse vi-
uet propter me. Dicat igitur anima statim post
 Communionem: vita tua Domine utrique suf-
 ficiet, tua Sanctitas, tua Potentia, tuæ Diuitiæ:
 modicum fermenti totam massam lapidam red-
 dit: & tu in medio cordis existens non reddes il-
 lud lapidum: & intelligat anima, causam, cur
 duram se in Cõmunionem sacra sentiat, solere esse
 propterea, quod cum dono acceperit ipsum Do-
 minum, non satiatur tanto dono: & diuertens ab
 eo oculos, eos conijcit in teneros sensus & lacry-
 mas, quas desiderat: quare iuste punitur in eo, vt
 minus donum non accipiat, quæ maiori non fa-
 tiatur. Quod si dicas, te id facere, vt ipsi magis
 placeas: respondet ipse animæ tuæ: insignis i-
 gnorantiæ esse, cogitare Domino ipsi alia via, &
 ratione placere, quàm ipse velit; & præstare, eius
 diuinæ prouidentię id committere; teque pati-
 entię virtute armare. Addit quæ, quando Deus in
 animam venit, non relinquere bona sua domi, nõ
 oculos misericordes, non dulcedines & suauita-
 tes, nec suas potentias, & excellentias, nec vacu-
 um, sed plenũ venire. quare qui Deum habet, om-
 nia bona habere: & optimam viam valdeq; com-
 pendiosam ad omnia possidenda esse, oculos ab
 eis auertere, ipsumq; solum desiderare; nec desiste-
 re, donec illum vade sibi vnitum habeat; & tunc
 Dauidis illud implebitur: *e Satiavit animam in-*
anem: & animam esurientem satiavit bonis.

e psal. 106.

§. II.

HVNC in modum habuit Pater hic Balthassar post ipsum Sacrum sensa multa veritatum variarum, valdeque vtilium, quæ inferius reddemus. Et quoniã de celestibus huius mundanis ita loquebatur, sicut in eis illi ueniebat ob insignes fauores spiritalesq; delicias, quas huius occasionibus experiebatur: exhortabatur Sacerdotes, ac reliquos communicantes, ne illarum iacturam facerent; sed cogitarent, Deum Dominum nostrum ipsis dicere, quod aliquando suis discipulis: *a me autem non semper habebitis*, quasi diceret: properate in hac negotiatione, non enim semper sum vobiscum hic mansurus. In quæ finem admirandas huius proponebat illis sententias. Magni semper faciat, qui communicat, tempus, quo diuina Maiestas cum ipso manserit: in quo potius attendat, vt diuinam præsentiam ueneretur; supplexque oret, impertiri sibi diuinam eius benedictionem; sibiq; persuadeat, se dignum non esse, cui Deus faciem suam ostendat: quàm vt prolixas ratiocinationes ac meditationes instituat: & attendat, ne vel momentum amittat tam foelicis temporis, quo frui ac negotiari possit cù diuina eius Maiestate, iuxta verbum illud Ecclesiastici: *b Non defrauderis à die bono, & particula boni doni te non prætereat*: hoc dico propterea, quod multis communicantibus pruriant pedes, vt inde discedant sub prætextu lectionis, colloca-tionis, aut etiam deambulationis: quæ est Phrenesis intolerabilis. Nam prolixiores orationes, piæque lectiones quid aliud sunt, quàm quidam clamores, quibus Dominum vocamus, vt ad nostram

2 Ioh. 12. 8.

b Eccl. 14.
14.

stram domum venire dignetur? quæ igitur stulti-
 tia est, ut post tot horas, imò & annos, quibus e-
 gimus pro tanto hoc favore; quando nobis illum
 exhibet, non possimus nos continere, quin sta-
 tim ex eadem nostra domo exeamus? quid nos pos-
 sent libri docere, quod non diuina Maiestas præ-
 sens melius doceat? quem saporem & oblectatio-
 nem creaturæ nobis adferre possunt, quâ ipse non
 possit nobis plenius conferre, nosq; saturare? &
 quam sanctitatē ex earum conuersatione haurire
 possumus, quâ maiorem non afferat nobis familia-
 ritas cum ipso? quid boni lectio habet, nisi quod
 affectū nostrum erga ipsum Dominum excitet? &
 quid spiritualia exercitia, nisi quod illum ad nos
 inclinēt? Ad hoc autē perpendi possunt sequentes
 veritates, in quibus anima cum Deo suo loquitur.
 Infirmus, Domine, qui tecū non exhilaratur: valde
 prope est, ut cadat: anima, quæ tecum non exultat:
 unde poterit exultare? qui tecum, Domine, nō est
 contentus: quomodo nō crepat? qui in domo sua
 non tibi ostendit promptā voluntatem; quomodo
 iterum tuū ad eandem aduentū expectabit? qui, dū
 te hospitem habet, properat, ut exeat ex domo: fa-
 cilē ostēdit, se cor habere alibi obstrictum, cui te-
 cum manere tædium est, cum tu ipse honoris er-
 go ad ipsum accesseris, Deus eius, & totum bonum
 eius: cū quo is omnia sua negotia foeliciter expe-
 diat, nō habet amplius quod agat, aut quærat: cūq;
 solius huius rei causa natus sit in mundus; facilē o-
 stendit se Phrenesi laborare, si tecum non maneat
 libenter. Has & similes sententias vir hic sanctus
 proponebat cum ingenti sensu, ob tepiditatē eo-
 rum, qui Sacrum faciunt, aut communicant, nec
 tem-

tempus sibi sumunt, in quo fruuntur Domino, quem in domum receperunt.

c. Aff. 1. 10.

IN T E R N A M quoque deuotionem suam erga sanctissimum hoc Sacramentum, in eo ostendebat: quod ubicumque illud videret, ita oculis suis in illud intenderet, vt nullæ Personæ, aut res externæ, etiam iucundissimæ à tali aspectu eum retardarent. Nam oculis fidei aspiciebat sub illo accidentium panis velo latentem inuisibilem, maiori certitudine, quàm si corporis oculis illi cerneret, & quemadmodum Apostoli, *cum intuerentur in cœlum euntem* Magistrum suum, etiam postquam *nubes eum suscepit ab oculis eorum* in cœlum aspiciebant, vbi sciebant, illum esse, licet sibi occultum: ita Sanctus hic vir adeò assuetus aspicere hunc Dominum in contemplatione, non poterat oculos suos ab hoc Sacramento auertere, in quo fide videbat illum, licet velo cooperatum. Frequenter eundem Dominum in templo visitabat, vbi longos temporis tractus in oratione manebat: imò aliquando integras noctes, vt illum comitaretur ibi manentem; eiusque præsentia frueretur. Valde autem dolebat, quòd videret tēpla adeò vacua hominibus; & plateas adeò refertas: Et tam paucos esse qui accederent ad negotia sua apud huic Dominum peragenda, in hoc Tribunali & throno, quem habet in terra manentem: cum huius rei causa nobiscum manere voluerit.

MA G N V M reputabat fauorem & solatium Religiosorum, quòd illud in suis domibus haberent: quòd possent illud sæpius die ac nocte visitare, cum maiori facilitate, quàm homines sæculares.

Refert

Refert ipse in suo illo libello, quòd, eùm quodam die mane tempore orationis visitasset omnia cubicula Collegij, cuius ipse erat Rector, (vt moris est in Societate) vt obseruaret orantes: redierit valde consolatus ad suum cubiculum, perpendens, quòd in medio eorum esset sanctissimum Sacramentum. Occurrit autem illi cum magna interna lætitia, quod Collegium esset, quasi quædam imago Coenaculi Apostolorum, in quo Christus Dominus post Resurrectionem suam eis apparuit, & d *ianuis clausis stetit in medio eorum, dicitur Ioan. 20. cens: Pax vobis*: Siquidem & hic portæ sunt clausæ, ac discipuli intrus, & Iesus in medio eorum danseis pacem, & animorum vnionem.

E A D E M eius deuotio valde fuit aucta ex familiaritate cum quibusdam personis magnæ sanctitatis, eidemque sanctissimo Sacramento additissimis, de quo paulò post fiet mentio. Est enim amicorum proprium, cum alter inuenit aliquem cibum valde sapidum & bonum; alterum ad eundem inuitare, vt eadem ille afficiatur voluptate, quæ ipse. In quem sensum sanctus Ioannes in Apocalypsi ait; quando Spiritus sanctus eiusque Sponsa Ecclesia aliquid inspirant & consulunt, quod magni sit momenti: *e quibus audit dicat, amico suo, Veni, vt eo fruaris.*

e Apoc. 22
17.

CAPIT